

Книгата на Даниил — номер деветдесет и едно

Разкриване на пророческата река: Пътешествие през връзките между движенията във виденията на Даниил

Jeff Pippenger

2024-02-24

Познанието, което беше разпечатано в движението на първия ангел, е представено чрез видението при река Улай в книгата на Даниил. Това видение представя седма, осма и девета глава от Даниил, а познанието, което беше разпечатано в движението на третия ангел, е представено чрез видението при река Хидекел, което представя десета, единадесета и дванадесета глава. Връзките между двете движения са многобройни. Двете движения са свързани помежду си чрез сто двадесет и шестте години от бунта през 1863 година до времето на края през 1989 година.

И двата края на времето, във всяко движение, са белязани от „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава. Езичеството, а след това и папството, тъпчеха светилището и войнството, докато не настъпи времето на края през 1798 година. От бунта през 1863 година до 1989 година се беше извършвало едно духовно потъпкване, представено чрез четирите мерзости в осма глава на Езекиил.

Четиридесет и шестте години от края на първото негодувание до края на последното негодувание през 1844 г., през които Христос бе издигнал духовен храм, в който Той внезапно влезе на 22 октомври 1844 г., са успоредни на времето на края през 1989 г. до скоро предстоящия неделен закон, когато Христос отново издига духовен храм, в който Той внезапно ще дойде в часа на голямото земетресение от единадесета глава на Откровение.

Когато третият ангел дойде през 1844 г., Вестителят на завета внезапно се яви, за да очисти синовете на Левий; но до 1863 г. тези неверни левити отхвърлиха вестта на Моисей, предадена чрез Илия, и се отправиха да се скитат в пустинята. В този процес на изпитване „строителите“ в крайна сметка щяха да отхвърлят „крайъгълния камък“ на „седемте времена“, а след това да преминат от движението на Филадельфия към църквата на Лаодикия. В последните дни, когато Вестителят на завета внезапно дойде в Своя храм, при скоро настъпващия неделен закон, Той ще използва верните левити, за да призове другото Си стадо. Верните в последните дни ще са преминали от „църквата“ на Лаодикия към „движението“ на Филадельфия.

Движението на първия ангел публикува своето формализирано послание двеста и двадесет години след публикуването на Библията на крал Джеймс, а движението на третия ангел публикува своето формализирано послание двеста и двадесет години след публикуването на Декларацията за независимост. Формализираното послание и на двете движения бе овластено чрез изпълнението на едно пророчество за исляма, което бе отбелязано със

слизането на един ангел. Пристигането на ангела обозначи началото на „спора“ от втора глава на Авакум и доведе до публикуването на таблиците на Авакум.

Овластеното послание, представено чрез плочите на Авакум, доведе до разочарование, което въведе време на забавяне, което доведе до вестта на Среднощния вик, която завърши с изпълнението на вестта на Среднощния вик. Паралелите, които съществуват между двете движения, са убедително доказателство за онези, които избират да видят, че всички елементи от милеристката история са свързани и се повтарят в историята на сто четиридесет и четирите хиляди. Периодът на късния дъжд е предобразен в милеристкото движение и се изпълнява в движението „Бъдеще за Америка“. Многократно вдъхновението известява онези, които са готови да чуят, че само онези, които разпознаят късния дъжд, ще го получат.

Периодът, движението и вестта на късния дъжд са всички представени в историята на милеритите, а думата „разпознавам“ означава да видиш нещо, което си виждал преди. Единственият начин да се видят периодът, движението и вестта на късния дъжд е да се разпознае, че те са били илюстрирани в милеритската история. Те са били илюстрирани и в другите свещени реформаторски движения. Милеритското движение беше начално движение, което представлява едно заключително движение, и затова има много по-преки препратки от по-ранните реформаторски движения. То носи и отличителния белег на Алфа и Омега, Който винаги илюстрира края на едно нещо чрез началото на това нещо.

В милеристкото движение бяха положени основите, а централният стълб беше осмата глава на Данаил, стихове тринадесети и четиринадесети. Съзнавам, че сестра Уайт определя четиринадесети стих като централния стълб и основата, но действителността е, че четиринадесети стих е отговор на въпроса от тринадесети стих. Един отговор е празен, ако не се разбира въпросът, който поражда този отговор. Тринадесети стих посочва видението за потъпкването, извършвано от две запустяващи сили, а четиринадесети стих е видението за Христос, Който възстановява светилището и множеството, които бяха потъпкани. Двете видения са пряко свързани чрез контекста, чрез граматиката и чрез Палмони, Чудния Броител.

Уилям Милър бе използван, за да бъдат разпознати основополагащите истини, а именно Даниил, глава осма, стихове тринадесет и четиринадесет. Първият скъпоценен камък, който той откри, бяха „седемте времена“, представляващи потъпкването от стих тринадесет, а рамката, върху която той изгради цялата си пророческа структура, бе мотивът за „двете опустошаващи сили“, представен в стих тринадесет. Милър правилно установи, че „всекидневната“ мерзост от стих тринадесет е езичеството, а престъплението на опустошаващата сила е папството. В този смисъл самата „основа“ на рамката на Милър, и „основата“ на основата и централния стълб, бе разбирането, че „всекидневната“ в глава осма представлява езичеството. Основата на нарастването на знанието от милеритската история беше, че „всекидневната“ от Даниил, глава осма, е езичеството, и вдъхновението внимателно посочи, че „онези, които дадоха вестта за часа на съда, имаха правилното разбиране за всекидневната“.

Основата на светлината, представена като „увеличаването на знанието“ във времето на края през 1989 година, е също и „всекидневната“. Това е просто още един Божествен паралел. За да бъде разпознато увеличаването на знанието, представено в последните шест стиха на Даниил единадесета глава, е необходимо прилагането на писанията на Елън Уайт. В своите писания тя посочва, че историята на тридесет и първи стих от Даниил единадесета глава ще се повтори в последните стихове на Даниил единадесета глава. Без тази вдъхновена насока разбирането на паралелната история на тридесет и първи стих с четиридесети и четиридесет и първи стих би било много по-трудна задача.

„Всекидневната“ в книгата на Даниил представлява езичеството и е основата на основата за милеритите, и е основата на вестта за движението на сто четиридесет и четирите хиляди. Тя е също и истината, която умишлено бе превърната в заблуда чрез една „лъжа“, въведена в третото поколение на лаодикийския адвентизъм, което бе предобразено от третата мерзост — „жени, плачещи за Тамуз“ — в осма глава на Езекиил, и от компромиса, представен от третата църква, Пергам.

Божественото ръководство, което направлява ролята на „ежедневната“ като въпрос във времето на късния дъжд, е абсолютно поразително и надхвърля възможността за човешко конструиране. Четвъртото поколение на лаодикийския адвентизъм е представено като покланящо се на слънцето, като по този начин представлява приемане на белега на звяра. Сестра Уайт посочва, че да се приеме този белег означава да се стигне до същия ум като този на звяра и че онези, които изпадат в заблуда относно значението на антихриста, в крайна сметка ще застанат на страната на човека на греха. Всичко това е представено от старейшините в Ерусалим в осмата глава на Езекиил.

В третото и четвъртото поколение Бог съди онези, които Го мразят, и тази присъда се изпълнява, докато другата класа получава печата на Божието одобрение. Самият пасаж в Писанията, който даде на Уилям Милър светлината, от която се нуждаеше, за да разпознае, че именно езическият Рим е представен като „всекидневната“ в книгата на Даниил, е най-прякото отъждествяване на човека на греха, пред когото старейшините се покланят в осма глава на Езекиил. Главата посочва папата като втората запусвяща сила, като същевременно посочва и езичеството на първата запусвяща сила. А истината, която е предмет на този пасаж, е ролята на езическия Рим, който във 2 Солунци е силата, възпираща папството да се възкачи на престола до 538 година.

„Ежедневното“, което беше основополагащата истина на Милър и му позволи да изгради пророческа рамка, основана върху две опустошаващи сили, които потъпкват светилището и множеството, е истината, посочена от Павел като истината, която бива отхвърлена и която довежда силна заблуда върху онези, които не обичат именно тази истина в последните дни. В съгласие с паралелните истории, същата тази истина, която е основополагащата истина, позволи на Future for America да изгради пророческа рамка относно окончателния троен съюз в последните дни.

Не само това, но и тази основополагаща истина, която е основополагащата истина и за двете паралелни истории, бива превърната в „лъжата“, която става основополагащото заблуждение и силната заблуда на Павел — като рамка на фалшивата късна дъждовна вест „мир и безопасност“, прогласявана от хората, които никога вече няма да издигнат гласовете си и да покажат на Божия народ престъпленията му. „Всекидневната“ представлява основата както на движението на първия, така и на третия ангел, и когато бунтовниците от Лаодикия обърнаха значението ѝ с главата надолу, като отъждествиха сатанинския символ като символ на Христос, фалшивият символ стана основата на фалшивата вест на подправения късен дъжд.

Спрете се и се чудете; извикайте и викайте: те са пияни, но не от вино; залитат, но не от спиртно питие. Защото Господ е излял върху вас дух на дълбок сън и е затворил очите ви; пророците и вашите първенци, ясновидците, е покрил. И цялото видение стана за вас като думите на запечатана книга, която дават на учен човек, казвайки: Моля те, прочети това; а той казва: Не мога, защото е запечатана. И книгата се дава на неучен човек, казвайки: Моля те, прочети това; а той казва: Не съм учен. Затова Господ каза: Понеже този народ се приближава при Мене с устата си и Ме почита с устните си, но е отдалечил сърцето си далеч от Мене, и страхът му от Мене е научен по човешка заповед, затова, ето, Аз пак ще извърша сред този народ чудно дело, да, чудно дело и чудо; защото мъдростта на мъдреците му ще погине, и разумът на разумните му ще се скрие. Горко на онези, които дълбоко крият съвета си от Господа, и делата им са в тъмнината, и казват: Кой ни вижда? и кой ни познава? О, вашето преобръщане на нещата наопаки ще се счете ли като глината на грънчаря? Защото нима делото ще каже за онзи, който го е направил: Той не ме е направил? Или изваяното ще каже за онзи, който го е изваял: Той няма разум? Исаия 29:9–16.

Всички пророци говориха за последните дни, а откритото лъгане с цел да се преобърне смисълът на „ежедневната“ отблизо наподобява определението на непростимия грях. Да се обяви даден човек за вечно погубен е извън способността или нравствения авторитет на човеци спрямо други човеци, но не това се посочва тук.

Онези в Исаия, които обръщат нещата наопаки — което е просто друг израз за онова, което Исаия на друго място определя като наричане на тъмнината светлина или на светлината тъмнина — са отъждествени като старците, които управляват Йерусалим, когато е представен техният окончателен съд.

Горко на онези, които наричат злото добро, а доброто зло; които представят тъмнината за светлина, и светлината за тъмнина; които представят горчивото за сладко, и сладкото за горчиво! Горко на онези, които са мъдри в собствените си очи и разумни пред самите себе си! Горко на онези, които са силни да пият вино и мъже със сила да смесват силно питие; които оправдават нечестивия за подкуп и отнемат правдата на праведния от него! Затова, както огънят поглъща стърнището и пламъкът изгаря плявата, така коренът им ще бъде като гнилоост и цветът им ще се издигне като прах; защото са отхвърлили закона на Господа на Силите и са презрели словото на Светия Израилев. Затова гневът на Господа се разпали против Неговия народ, и Той простря ръката Си против тях и ги

порази; и хълмовете се разтрепериха, и трупове им бяха разкъсани наред улиците. При всичко това гневът Му не се отвърна, но ръката Му е още простряна. И Той ще издигне знаме за народите отдалеч и ще им подсвирне от края на земята; и ето, те ще дойдат бързо, стремително. Исаия 5:20–26.

Божият знак (сто четиридесет и четирите хиляди) се издига като знаме при скоро идващия неделен закон, когато „гневът на Господа се разпалва против народа Му“, и Той простира „ръката Си против тях“, и „ги поразява“, и „трупове им ще бъдат разкъсани сред улиците“. Средата на улиците са улиците на Ерусалим, когато на ангелите погубители от деветата глава на Езекиил е заповядано да излязат „и поразявайте: нека окото ви не щади, нито да имате жалост: Изтребете съвсем стари и млади, и девизи, и деца, и жени; но не се приближавайте до никого, на когото е белегът; и започнете от светилището Ми. Тогава те започнаха от старейшините, които бяха пред дома.“ Езекииловите „старейшини“, за които сестра Уайт заявява, че са онези, които е трябвало да бъдат пазители на народа, са Исаиевите „пияници на Ефрем“, които „обръщат нещата с главата надолу“ в двадесет и осма и двадесет и девета глава.

В пета глава те са онези, които са „силни да пият вино, и мъже яки да смесват силно питие; които оправдават нечестивия за подкуп“. С публикуването на книгата Questions on Doctrine древните мъже пиха от чашата на отстъпническия протестантизъм и представиха фалшивото евангелие на оправдание, което твърди, че хората не могат да бъдат осветени, че Христос е наш Заместник, но не и наш Пример. Като постъпи така, книгата оправда нечестивия за наградата да бъде приета сред падналите църкви на отстъпническия протестантизъм. Този пасаж посочва техния окончателен съд, а причината за този съд е, че те „презряха словото на Светия Израилев“. Те сториха това, като отхвърлиха разбирането за „ежедневната“, представено от онези, които дадоха вика за съдния час, и като пиха от чашата на отстъпническия протестантизъм.

В разглеждания пасаж те превръщат сладкото в горчиво и горчивото в сладко. Вестта, която е в ръката на Ангела, когато Той слиза, е сладка, но завършекът на вестта е горчив. Те твърдят, че истинската вест за късния дъжд, която започва, когато Ангелът слиза, е горчива, а в заключението ѝ посочват една сладка лъжлива вест за мир и безопасност, защото не могат да се въздържат да преобърнат всичко с главата надолу.

Пасажът, в който този грях е представен, се намира в края на тяхното общо изпитателно време. Следователно е уместно да се види, че техните действия, чрез които отъждествяват сатанинското дело на езичеството с делото на Христос, представляват пророчески паралел на непростимия грях, който се състои в това да се отъждествява делото на Светия Дух с делото на Сатана. Въвеждането на „лъжата“ в третото поколение на адвентизма осигури основополагащата логика на тяхната фалшива вест за късния дъжд и в крайна сметка докарва върху тях силно заблуждение. Именно пасажът, в който Милър стигна до разбирането на правилното значение на „ежедневната“, е този, в който те са представени като повалени.

Никой да не ви мами по никакъв начин; защото оня ден няма да настъпи, докато първо не дойде отстъплението и не се яви човекът на греха, синът на погибелта, който се противи и превъзнася себе си над всичко, което се нарича Бог или на което се отдава поклонение; тъй щото той, като Бог, сяда в Божия храм и представя себе си за Бог. Не помните ли, че още когато бях при вас, ви казвах това? И сега знаете онова, което го възпира, за да се открие в своето време. Защото тайната на беззаконието вече действа; само че онзи, който сега възпира, ще възпира, докато бъде отстранен. И тогава ще се яви онзи беззаконник, когото Господ ще погуби с дъха на устата Си и ще унищожи с явяването на Своего пришествие — него, чието идване е по действието на Сатана, с всяка сила и знамения, и лъжливи чудеса, и с всяка измама на неправдата между онези, които загиват, защото не приеха любовта към истината, за да бъдат спасени. И затова Бог ще им изпрати силна заблуда, за да повярват на лъжа, та да бъдат осъдени всички, които не повярваха на истината, а намериха удоволствие в неправдата. 2 Солунци 2:3–12.

Пророците говорят повече за последните дни, отколкото за която и да било предходна свещена история, и това е вярно и за този пасаж. Основата на Милъровото увеличение на знанието е също и основата на увеличението на знанието, което настъпи през 1989 година, защото правилното разбиране на пророческата история, свързана с „ежедневната“, описва историята на стихове четиридесет и четиридесет и първи от Даниил единадесета глава. Това означава, че ако един изследовател на пророчеството не разбира ролята на езичеството и неговото пророческо отношение към папския Рим, тогава този изследовател няма да бъде способен да разпознае, че делото първо да се възпира възходът на папството, а след това делото да се постави папството на престола на земята, е било извършено чрез езичеството, и че това дело е образ на ролята на земния звяр от Откровение тринадесета глава, който отначало възпира папството, но след това се променя и го поставя на престола на земята. Ролята на земния звяр от Откровение тринадесета глава е представена като бъдещето на Америка.

Ще продължим разглеждането на разпечатването на светлината на река Хидекел в следващата ни статия.

„Онзи, Който вижда под повърхността, Който чете сърцата на всички човеци, казва за онези, които са имали голяма светлина: „Те не са наскърбени и смаяни поради своето нравствено и духовно състояние.“ Да, те избраха своите собствени пътища и душата им намира наслада в мерзостите им. „И Аз ще избира заблужденията им и ще докарам върху тях онова, от което се боят; защото, когато повиках, никой не отговори; когато говорих, не послушаха; а вършеха зло пред очите Ми и избраха онова, в което Аз не благоволих.“ „И затова Бог ще им прати силно заблуждение, за да повярват на лъжата“, защото „не приеха любовта към истината, за да се спасят“, „а имаха удоволствие в неправдата.“ Исаия 66:3, 4; 2 Солунци 2:11, 10, 12.

„Небесният Учител попита: ‘Каква по-силна измама може да прелъсти ума от преструвката, че градите върху правилната основа и че Бог приема делата ви, когато в действителност вие вършите много неща според светската политика и съгрешавате

против Йехова? О, това е голяма измама, омайващо заблуждение, което завладява умовете, когато хора, които някога са познали истината, вземат вида на благочестието за неговия дух и сила; когато предполагат, че са богати, забогатели и нямат нужда от нищо, докато в действителност имат нужда от всичко.”“

„Бог не се е променил спрямо Своите верни слуги, които пазят дрехите си неопетнени. Но мнозина викат: „Мир и безопасност“, докато внезапно погубление идва върху тях. Ако не настъпи дълбоко покаяние, ако хората не смирят сърцата си чрез изповед и не приемат истината такава, каквата е в Исус, те никога няма да влязат в небето. Когато очистването настъпи в нашите редици, ние вече няма да почиваме безгрижно, хвалейки се, че сме богати и забогатели и нямаме нужда от нищо.“

„Кой може истинно да каже: „Нашето злато е изпитано в огъня; нашите дрехи са неопетнени от света“? Видях как нашият Наставник посочваше одеждите на тъй наречената праведност. Като ги съблече, Той оголи сквернотата отдолу. Тогава ми каза: „Не виждаш ли как те лицемерно са прикрили своята нечистота и гниlostта на характера? „Как е станал верният град блудница!“ Домът на Моя Отец е превърнат в дом за търговия, място, откъдето божественото присъствие и слава са се оттеглили! Поради това има слабост и липсва сила.““ Свидетелства, том 8, 249, 250.